

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **G. S.**
st. přísl. X
t. č. pobytem X

zastoupen JUDr. Pavlem Fojtou, advokátem
sídlem Jakubské náměstí 3, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2022, č. j. OAM-1056/ZA-ZA11-D07-2021,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ nebo „zdejší soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2022, č. j. OAM-1056/ZA-ZA11-D07-2021 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřípustná a řízení o ní bylo zastaveno podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), rozhodnuto o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany je Polská republika.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se již v kontextu dotčené právní úpravy obsažené v Dublinském nařízení zabýval tím, proč považoval podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany za nepřípustnou a z jakého důvodu je státem příslušným k posouzení dané žádosti Polská republika.
3. Konkrétně žalovaný vycházel z cestovního dokladu žalobce, ze kterého vyplývá, že žalobci bylo vydáno polské dlouhodobé vízum č. 100083756 s možností více vstupů a maximální délkou pobytu 142 dní ode dne 20. 3. 2021 do dne 8. 8. 2021. Na základě toho žalovaný požádal Polskou republiku o převzetí žalobce jako žadatele o mezinárodní ochranu. Polská republika poté svoji příslušnost k posouzení dané žádosti uznala, čímž byly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí.
4. Následně se žalovaný zabýval tím, zda v případě Polska neexistují závažné důvody svědčící o tom, že zde v rámci azylového řízení a naplnění podmínek pro přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu dochází k systémovým nedostatkům, které by dosahovaly rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení. Na základě Informace OAMP ze dne 14. 10. 2021 žalovaný dospěl k závěru, že v Polsku existuje zákonná úprava procedury vyřizování žádostí o mezinárodní ochranu, a to včetně možnosti podávání opravných prostředků. Současně nejsou dostupné žádné informace o tom, že by byly osoby navracející se do Polska na základě Dublinského nařízení jakkoliv znevýhodněny.
5. Kromě toho žalovaný zdůraznil, že nebylo ze strany příslušných orgánů Evropské unie či Rady Evropy (Evropského soudu pro lidská práva) vydáno žádné rozhodnutí, ve kterém by byla existence systémových nedostatků v Polské republice vyslovena. Stejně tak nebylo v tomto směru vydáno ani žádné závazné stanovisko Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Polská republika je členským státem EU, přičemž dotčené státní orgány dodržují právní předpisy a poskytují lidským právům v souladu s mezinárodními závazky ochranu. Jedná se navíc o bezpečnou zemi původu, o čemž svědčí rovněž množství podaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany.
6. Z uvedených důvodů dospěl žalovaný k závěru, že byly splněny všechny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, včetně souvisejícího převzetí žalobce k posouzení jeho žádosti ze strany Polské republiky.

III. Žaloba

7. V žalobě bylo namítáno, že žalovaný nesprávně právně posoudil otázku pronásledování žalobce z azylově relevantních důvodů. V této souvislosti se žalovaný dostatečně nezabýval individuálním příběhem žalobce, jehož věrohodnost ani nebyla zpochybněna. Sám žalobce zdůvodnil podání žádosti o mezinárodní ochranu tím, že čelil v zemi původu výhrůžkám bývalých spolupracovníků finanční policie, protože byl nucen pracovní místo u daného orgánu veřejné moci opustit a hledat nové pracovní příležitosti v členských státech Evropské unie. Jeho motiv pro vycestování z Gruzie byl proto azylově relevantní. Kromě toho žalobce namítal, že mu nebylo řádně doručeno napadené rozhodnutí, resp. nebylo opatřeno překladem do gruzínského jazyka.
8. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Co se týče uplatněných námitek, doplnil k tomu, že se na podkladě dostupných informací dostatečně zabýval možností předání žalobce do Polské republiky.
10. Nezákonnost napadeného rozhodnutí poté nelze spatřovat v tom, že nebylo opatřeno úředním překladem do mateřského jazyka žalobce, protože rozhodnutí orgánů veřejné moci jsou v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou vyhotovována pouze v českém jazyce. Žalobci byl navíc obsah napadeného rozhodnutí do gruzínského jazyka prokazatelně přetlumočen. Žalovaný je toho názoru, že v řízení postupoval zcela v souladu se zákonem a evropskou legislativou, protože krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Správní spis

11. Ve správním spisu se nachází předávací protokol (včetně kopie cestovního dokladu žalobce), záznam o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a protokol o pohovoru k dané žádosti ze dne 3. 1. 2022.
12. Z uvedených podkladů vyplývá, že žalobce v minulosti pracoval v Gruzii u finanční policie, ale krátce před odchodem do penze ho pod výhrůžkami donutili podepsat žádost o propuštění, protože žádá o mezinárodní ochranu. Před příjezdem do České republiky žalobce pobýval na základě pracovního víza v Polsku, kde vykonával různé práce na stavbách nebo v soukromých domech. Neměl tam žádné problémy, a to ani s orgány veřejné moci. Se svým pobytem v Polsku ovšem nebyl spokojen, protože se tam vracet nechce. Žalobce doplnil, že v Řecku má bývalou přítelkyni a syna.
13. Za účelem vydání rozhodnutí byly do správního spisu založeny následující listiny: kopie rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobce ze dne 1. 1. 2022, č. j. CPR-35489/ČJ-2021-931200-SV, sdělení příslušného orgánu Polské republiky ze dne 17. 1. 2022 a Informace OAMP ze dne 14. 10. 2021 – Polsko – Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky (dále jen „Informace OAMP“).

14. Žalobci bylo dále za účasti tlumočníka z jazyka ruského umožněno, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí a vyjádřil se k jejich obsahu. Z protokolu ze dne 15. 3. 2022 vyplývá, že žalobce se s jednotlivými podklady nechtěl seznámit a nenavrhoval ani jejich doplnění. Vyjádřil nesouhlas s tím, aby byl přemístěn do Polska. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu. Ve správním spisu je poté založen protokol ze dne 10. 5. 2022, ze kterého vyplývá, že žalobce do vlastních rukou převzal originál napadeného rozhodnutí, s jehož obsahem byl prostřednictvím tlumočníka seznámen v gruzínském jazyce, což stvrdil svým podpisem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 s. ř. s.), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
16. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
18. Žaloba **není důvodná**.
19. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *„žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III“*. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *„není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“*
20. Žalobce v žalobě nezpochybňuje, že podle kritérií v kapitole III nařízení Dublin III je k vyřízení žádosti příslušná Polská republika, neboť žalobce nejprve do Polska a poté i do ČR přicestoval v době platnosti polského víza. Stejně tak žalobce nerozporoval závěr žalovaného stran neexistence systémových nedostatků v Polsku, což bylo dovozováno nejen ze statusu dané země jako členského státu Evropské unie, ale také na základě opatřené informace OAMP. Naopak žalobce výslovně potvrdil, že v Polsku neměl žádné problémy a vracet se nechce pouze proto, že se mu tam nelíbilo.
21. Nezákonnost napadeného rozhodnutí pak žalobce spatřoval v tom, že žalovaný řádně nezohlednil jím uváděné okolnosti svědčící o tom, že byl v zemi původu vystaven pronásledování ve smyslu zákona o azylu. K tomu krajský soud uvádí, že žalovaný na základě dotčené právní úpravy rozhodl o zastavení řízení ve vazbě na skutečnost, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je v souladu s Dublinským nařízením Polská republika. Okolnosti vycestování žalobce ze země původu a případná rizika

spojená s jeho nuceným návratem proto budou z logiky věci řádně zohledněny až v kontextu posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ze strany polských orgánů veřejné moci.

22. Co se pak týče namítaných nedostatků při doručování napadeného rozhodnutí, ani ty zdejší soud nepovažuje za důvodné. Ve správním spisu je založen protokol ze dne 10. 5. 2022, ze kterého spolehlivě vyplývá, že žalobce si na základě předcházejícího předvolání osobně převzal originál písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí v čase a místě, které bylo žalovaným předem stanoveno v souladu s ust. § 24a odst. 1 zákona o azylu. Po faktické i právní stránce proto není pochyb o tom, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno.
23. V této souvislosti žalobce dále namítal, že neobdržel stejnopis napadeného rozhodnutí opatřeného překladem do gruzínského jazyka. Krajský soud nicméně dává žalovanému zcela za pravdu v tom, že písemnosti jsou ve správním (azylovém) řízení vyhotovovány v českém jazyce, aniž by jakýkoliv zákon správnímu orgánu ukládal povinnost opatřit rozhodnutí úředním překladem do mateřského jazyka žadatele o mezinárodní ochranu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 4 Azs 365/2004-35, ze dne 23. 1. 2014, č. j. 4 Azs 32/2013-22, nebo ze dne 23. 9. 2021, č. j. 7 Azs 85/2021 - 35; dostupná na www.nssoud.cz).
24. V souladu s ust. § 22 odst. 1 až 3 zákona o azylu má žadatel o mezinárodní ochranu právo na bezplatné zajištění tlumočnicka pro účely účasti na úkonech, ke kterým byl ministerstvem předvolán nebo vyzván, což však nelze s požadavkem na písemně vyhotovený překlad rozhodnutí zaměňovat. Z již odkazovaného protokolu ze dne 10. 5. 2022 poté jednoznačně vyplývá, že žalobci byl obsah napadeného rozhodnutí telefonicky přetlumočen do gruzínského jazyka, aniž by měl ke způsobu tlumočení jakékoliv výhrady či připomínky (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2019, č. j. 32 Az 5/2018 – 155). Lze proto konstatovat, že správní orgán dodržel všechny zákonem stanovené požadavky na doručování napadeného rozhodnutí, se kterým byl žalobce nejen formálně, ale také materiálně seznámen.

VII. Závěr a náklady řízení

25. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. července 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce